

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.28/2011/5. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi január hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntette kísérlete miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. évi január hó 12. napján kihirdetett B.62/2008/34. számú **ítéletét helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság / 2012. január 1. napjától hatályos megnevezése Tatabányai Törvényszék / Győrben, 2009. november 18., 2010. január 11., május 26., június 7., szeptember 20., november 17., 2011. évi január hó 12. napján tartott nyilvános tárgyalások alapján hozott B.62/2008/34. számú ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.170.§ /1/ bekezdésébe ütköző és az /6/ bekezdésének I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében és a Btk. 321.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő rablás büntetében.
Ezért halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az ítélet ellen az ügyész - a nyitva álló három napban - fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, a **sértett 1.** sértett sérelmére elkövetett cselekményének emberölés büntetnének kísérletére történő átminősítése és a büntetés súlyosítása érdekében. A vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett, amelyhez védője csatlakozott.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.76/2011/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést indokainál fogva fenntartotta, a védelmi jogorvoslati kérelmet pedig alaptalannak tartotta.

Indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott **sértett 1.** sértett sérelmére elkövetett, testi sértésként értékelt cselekményének élet elleni cselekményként való megállapítását és a büntetés súlyosítását, az ítélet szerkesztési hiba tényállásbeli korrigálását, az indokolás helyesbítését és a bűnösségi körülmények kiegészítését.

Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az átiratban kiemelte, hogy eljárási szabálysértést nem követett el az elsőfokú bíróság, a logikusan mérlegelt bizonyítékok alapján túlnyomó részében megalapozott tényállást állapított meg.

A tényállás helyesbítésére vonatkozó indítványa egyrészt arra irányult, hogy az ítélet 20. oldalán, az indokolási részben rögzített megállapítások - így az, hogy " a sértett háti sérülése a gerincoszlop vonalától a háti felszínnel majdnem párhuzamosan haladt a bőr alját, az irharéteget sértve, a jobb lapocka felé, s a szúrcsatorna 8-10 cm volt. A nyak bal oldalán a fül alatti sérülés 2 cm-es volt, a bőr alatt hatolt az állkapocs irányába" -szerepeljenek a tényállásban, másrészt az ítélet 33. oldalán az utolsó bekezdésében és a 34. oldalán az első bekezdésben elvégzett bizonyíték értékelésnek megfelelően mellőzésre kerüljön a tényállásból, hogy a vádlott „ a sértett / **sértett 2.** / nyakán folyamatosan olyan erővel húzta meg a sálát, hogy a sértett 2-3 percig hol kapott levegőt, hol nem, fulladozott és beszélni is alig bírt."

A cselekmény súlyosabb minősítéséhez az indokolás hozzáigazítását indítványozta azzal, hogy a vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel és módon támadta a sértett olyan testrészét, ami köztudomásúan életfontosságú szerveket véd. A nyakon található érkepletek megsérülése a sértett elvérzésének, azaz a halálának bekövetkezését eredményezhette volna, ez a lehetséges következmény a sértett 20 cm pengehosszúságú késsel történt bántalmazásakor a mentő-szakápoló végzettségű vádlott tudatában felmerült, ebbe belenyugodott, tettét eshetőleg ölési szándékkal vitte véghez.

A büntetékiszabási tényezők körében további súlyosító körülményként indítványozta, hogy a vádlott mindkét terhére megállapított cselekményt az éjszakai órákban, a sértettek saját otthonában, a 2. tényállási pont vonatkozásában a nála lényegesen idősebb sértett sérelmére, az ellene emberölés büntettének kísérlete miatt folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el. A részbeni beismerésének, az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradásának nyomatéka a vádhatóság álláspontja szerint enyhe súllyal vehető figyelembe.

Az egyik bűncselekmény súlyosabb minősítése, a korrigált bűnösségi körülmények és ezen belül a nagyobb számú, illetve nyomatékú súlyosító tényezők, a cselekmények

tárgyi súlya, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását indokolják vele szemben. A többszörösen büntetett vádlottal szemben első fokon alkalmazott halmazati büntetés az enyhítő szakasz alkalmazásával súlytalan joghátrányt jelentene, a vádlott esetében az alkalmazására nincs is törvényes lehetőség.

A fellebbezési eljárásban tartott nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője változatlan tartalommal fenntartotta az átiratban foglalt indítványt a cselekmény átminősítésére, ezért és a vádlott terhére megállapított másik bűncselekmény miatt a büntetés súlyosítására.

Az 1. tényállási pont kapcsán kifejtette, hogy az érintettek mindannyian ittasak voltak, a vádlott tagadta a sértett bántalmazását, míg a sértett és élettársa más-más vallomásokot tettek. Az elsőfokú bíróság ezzel együtt körütekintő mérlegeléssel állapította meg a tényállást, a vádlott szándékára vont jogi következtetése viszont téves, mert a sértett annak ellenére, hogy pontosan nem lehetett tisztázni a szúrás motívumát, kitartott amellett, miszerint a vádlott egyértelmű bökő mozdulattal támadta. A vádlottnak szakképesítésénél fogva tisztában kellett lennie azzal, hogy a nyaki szervek sérülése könnyen halált eredményezhet, amikor hegygel és élel bíró eszközzel a sértett életfontosságú szervét célozta. A védő perbeszédére reflektálva hivatkozott még arra is, hogy a sértett kezén tipikus védekezési sérülések voltak.

A 2. tényállási pontban a vádlott cselekményének minősítésére vonatkozó jogi indokolást helytállónak tartotta.

A védő a nyilvános ülésen leckekönyv másolatot csatolt arról, hogy védence 2009.évben beiratkozott az orvosi egyetemre, valamint a volt osztályfőnöke és katonai parancsnoka jellemzését.

Perbeszédében a fellebbezést elsődlegesen az 1. tényállási pontot érintően bizonyítottság hiányában történő felmentésért, a 2. tényállási pontot illetően - a vádlott védekezésének megfelelően, miszerint a sértett tartozását követelte - eltérő minősítésért, önbíráskodás büntetében való bűnösség megállapításáért, ezért enyhébb tartamú és felfüggesztett büntetés alkalmazásáért tartotta fenn.

Másodlagosan védence pozitív irányban megváltozott életvitelének nyomatékos enyhítő körülményként való értékelésével a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A védő érvelése szerint nem bizonyított, hogy **sértett 1.** sértett sérelmére védence a terhére rótt bűncselekményt elkövette. A sértett és élettársa vallomásai hiteltelenek, mert mindketten ittasak voltak, a sértett az eljárás során azonosan nem tudta elmondani a történeteket, az élettársa nem is volt jelen, a helyszíneléskor egyikük sem beszélt szurkálásról, a véres ruhákat az ágyneműtartóba tették, a szomszédok szerint nem hallatszott hangoskodás. Ezekre a személyi bizonyítékokra álláspontja szerint ítéleti bizonyossággal tényállást alapítani nem lehet, elégséges bizonyíték hiányában

csak feltételezésnek tartotta, hogy a vádbeli alkalommal védence bántalmazta a sértettet.

A vádlott perbeli nyilatkozatában csatlakozott védőjéhez. Elmondta, hogy az édesapja halálát követően megingott, igyekszik talpra állni, harmadéves az orvosi egyetemen, de erről a szénművelés miatt nem tudott beszerezni igazolást. Az édesanyja nyugdíjas, saját jövedelme nincs, csak a nagynénje támogatja anyagilag, alkohollal összefüggő problémái nincsenek.

Az ítélet tábla a kétirányú fellebbezések alapján a Be. 348.§ /1/ bekezdésben írtaknak megfelelően, a felmentő rendelkezések kivételével teljes terjedelmében, a megelőző eljárással együtt bírálta felül a Győri Törvényszék ítéletét.

Ennek eredményeként a fellebbezéseket nem találta alaposnak. A Győri Fellebbviteli Főügyészség indítványa a tényállás és a bűnösségi körülmények korrekciója tekintetében alapos.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát nem vétett, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. Az ügy felderítése érdekében valamennyi fellelhető bizonyítási eszköz igénybevételére törekedve részletes bizonyítást vett fel, ennek keretében olyan tanúkat is meghallgatott, akiknek a kihallgatására a nyomozás során nem került sor, nyomszakértői véleményt szerzett be, a tárgyaláson kihallgatta az egyesített véleményt előterjesztő igazságügyi orvos és nyomszakértőket, elrendelte a vádlott beszámítási képességének újabb szakértői vizsgálatát.

A 2. tényállási pontban a tényállást a vádlott részbeni beismerő vallomására, továbbá a sértett, és az eset alkalmával jelen volt három tanú vallomásaira alapította. A vádlott védekezését, amely annak elfogadtatására irányult, hogy a sértettel együtt mentek a lakására azért, hogy a tartozását megadja, majd erkölcsi felháborodása okán bántalmazta, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésének eredményeként nem fogadta el. A tanúvallomások szemben álltak a vádlott előadásával, így igazolták a sértett lakásába történt behatolást, a pénz követelését a sértett fojtogatásakor. A bántalmazáshoz használt tárgyi bizonyítási eszközt a helyszíneléskor nem lelték fel, de az orvosszakértői véleményt alapul véve a külsérelmi nyommal nem járó bántalmazás vonatkozásában okszerűen került a tényállásban rögzítésre, hogy a vádlott sállal, vagy törölközővel fojtogatta a sértettet.

Az első fokú bíróság ítéletének 33. oldal utolsó bekezdésében és a 34. oldal első bekezdésében szereplő bizonyíték értékelés körében az indokolásában rögzítette, hogy a cselekmény elkövetésekor a fojtogatás kis erővel történt, amit a sértett erőteljesebbnek élt meg és kizárta az eszméletvesztését, tehát a sértett vallomását e körben nem fogadta el. Ugyanakkor a tényállásban nem a bizonyíték értékelésnek

megfelelően szerepel, hogy a vádlott „a sértett nyakán folyamatosan olyan erővel húzta meg a sálát / vagy törölközőt /, hogy a sértett két-három percig hol kapott levegőt, hol nem, fulladozott és beszélni is alig bírt.” A kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett szubjektív érzésén alapuló ténymegállapítást ezért az ítélet 6. oldalának harmadik bekezdéséből - a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - mellőzte.

Az 1. tényállási pontot érintően a sértettnek a nyomozás során és a tárgyaláson felvett vallomása, az élettársa nyomozati szakban tett, tárgyaláson felolvasott vallomása, valamint a vádlott vallomása ellentétes adatokat tartalmaztak. Az elsőfokú bíróság ezért a személyi bizonyítékok és az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok összevetése útján, mérlegeléssel állapította meg a tényállást.

Az első fokú bíróság valamennyi bizonyítási eszköz meggyőző erejét, az abból származtatható bizonyítékokat körültekintően megvizsgálta, azokat egyenként sorra vette. A logikus mérlegelés eredményeként megállapított tényállás az ítélet álláspontja szerint nem kifogásolható, mivel nem egyoldalú értékelés eredménye, összhangban áll az elfogadott bizonyítékokkal.

A tényállás megalapozottságával kapcsolatban az ítélet nem értett egyet a védőnek azzal az érvelésével, hogy a sértett és élettársa ellentmondásos vallomását tekintve, kétséget kizáró tények nem igazolják a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

A bírói mérlegelés kompetenciájába tartozik, hogy a szabad bizonyítás elvének megfelelően a bíróság az ellentétes tartalmú bizonyítékok közül melyeket, illetve a vallomások mely részét fogadja el. Azonos adatok mellett az elsőfokú bíróságtól eltérő ténymegállapításokat a másodfokú bíróság sem tehet, mert az okszerűen értékelt bizonyítékok felülrértékelése eljárásjogilag tilalmazott.

Kétségtelen, hogy a sértett és az élettársa vallomására önmagában tényállást alapítani nem lehetett, mert az általuk elmondottak egymással szemben is ellentmondásokat tartalmaztak. Ezért a helyszínelést végző rendőr tanúk vallomását, **tanú 1.** és a további tanúk vallomásait, az okirati bizonyítékokat, az igazságügyi orvos-szakértők és az igazságügyi nyomszakértő véleményéből származó adatokat kellett összevetni a sértett és élettársa vallomásával, valamint a vádlott által elmondottakkal. Ezek az értékelt bizonyítékok mind egy irányba mutatnak, és az elkövető személyét a vádlottra szűkítik. Ennélfogva az elsőfokú bíróság helytálló mérlegeléssel állapította meg a tényállásban, hogy a vádlott szúrta meg a sértettet, mert a bűncselekményt - a bizonyítékok logikus értékelése szerint - más személy nem követhette el.

Az ügyben objektív tényadatok állnak rendelkezésre, így az orvosszakértői véleményt alapul véve kétségtelen, hogy a sértett háti felszínén lévő sérülés idegenkezű.

Az orvosi látleletben rögzítették a sértett háti és nyaki, valamint kézsérülését, ezek a sérülései nem, csak a mellkas zúzódás volt régebbi eredetű.

A vádlott és a tanúk vallomásaikban nem tettek említést a sértett hátán lévő sérülésről, az orvosi vizsgálata pedig igazolja, hogy másnap már fellelhető volt a testen. Mindezekből következik, hogy a sértett a vádbeli alkalommal és nem korábban szenvedte el a látleletben leírt sérüléseket.

A nyomszakértő véleménye alapján tényként állapítható meg, hogy a sértett lefoglalt ruházatának átvágása egyidőben történt, szűrő vágó eszközzel, a ruházat sérülése származhatott a lefoglalt késtől. A vádbeli napot követő helyszíni szemle adatai igazolták a vérszenyeződést a lakásban, a konyhában dulakodás nyomai látszóttak.

A bizonyítási eljárás során nem merült fel adat arra, hogy az italozó sértett és az élettársa a közel egy évtizedes együttélésük alatt bántalmazták egymást. A vádlott előadása szerint a sértett aggódott a már ágyban fekvő élettársa egészsége miatt, ez is inkább a köztük meglévő érzelmi kapcsolatra utal. A vádbeli alkalommal veszekedésük zaját a szomszédban lakó **tanú 2.** tanú nem hallotta, holott ha ilyen történik, a vallomása szerint áthallatszott volna.

A sértett következetesen a vádlottat nevezte meg a bántalmazójának, már másnap, a helyszínelő rendőröknek elmondta, hogy a vádlott hátba támadta. Az elsődleges vizsgálatát végző orvosnak is a vádlottat nevezte meg támadójaként.

A sértett vallomásával egyező vádlotti elismerés alapján azt lehetett megállapítani, hogy a kocsmból a sértett lakására mentek, folytatták az italozást, **tanú 1.** ekkor már lepihent a szobában, a sértettel együtt nézték meg, nincs-e baja.

Mindezeket a bizonyítás során feltárt adatokat alapul véve logikus következtetéssel ki lehet zárni, hogy az elkövető a vádlotton kívülálló személy volt, annak ellenére, hogy a sértett és az élettársa a szűrés keletkezésének körülményeire nézve ingadozóan és részben eltérően mondták el a vádlott cselekvőségét.

Az ügyben felderítetlenség abban jelentkezik, hogy a szűrés leadásának okát, az elkövetés mozzanatát a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem lehetett megállapítani, ez a hiányosság azonban a tényállás megalapozatlanságát nem eredményezte, mert az első fokú bíróság a bűncselekmény elkövetésének lényeges körülményeit, a bűnösség kérdésében való döntéshez elengedhetetlen, releváns tényeket feltárta, ezeket a tényállásban rögzítette.

A megállapított történeti tényállás a bizonyítási anyaggal összhangban áll és nincs olyan bizonyíték, amelynek megvizsgálását az elsőfokú bíróság elmulasztotta. Az ítéletábla téves következtetést sem tárt fel.

A vádlott és a sértett mindketten ittasak voltak, **tanú 1.** súlyos cukorbetegségben szenvedett, állapotukkal magyarázható az emlékezetkiesésük, az pedig, hogy az ügy szereplői letisztult állapotban hogyan értelmezik a történeteket, nem releváns.

tanú 1. elhalálozott, így a nyomozás során jegyzőkönyvekben rögzített vallomását lehet csak figyelembe venni. A vádlott eljárásjogi pozíciójánál fogva igazmondásra nem kötelezhető, ezért az eljárás bármelyik szakaszában tett, a védekezésének megfelelő vallomását a bíróság a bizonyítási eszközökből származó meggyőző bizonyítékkal együtt fogadhatja el valónak.

Az orvosszakértő a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy csapkodó, kaszáló mozdulattal történhetett a szúrás, bármelyik irányból, a szúrás leadásának módja tekintetében ennél konkrétabb megállapítást nem tudott tenni a sértett ingadozó, a vádlottat a tárgyaláson már menteni igyekvő vallomására tekintettel. A szakértői vélemény kiegészítésének elrendelése esetén sem lenne ezért várható további eredmény.

A kifejtettekből következően már nem lelhető fel az ügy teljes körű felderítését előbbre vivő új bizonyíték és a vádlotti oldalról sem lehet további részleteket feltárni azon túlmenően, amit az elsőfokú bíróság elvégzett a bizonyítási eszközök adta szűkkörű lehetősége folytán.

Az ítéletábra olyan lényeges megalapozatlansági hibát nem észlelt, amely az ítéletet felülvizsgálatra alkalmatlanná tenné, csak a tényállás kisebb korrekcióját tartotta szükségesnek **orvosszakértő** orvosszakértő tárgyaláson tett kiegészítő szakvéleménye alapján magából az ítélet indokolásából a következők szerint:

A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően az indokolásban szereplő megállapításokat / az ítélet 20. oldal / a tényállás 1. pontjába tartozó résznek tekintette és az ötödik oldal első bekezdését kiegészítette a Be. 352.§ /1/ bekezdésének a) pontjára figyelemmel azzal, hogy „A háti gerincoszlop feletti szúrt seb szúrcsatornájának hossza 8-10 cm volt, a jobb lapocka irányába terjedt. Az eszköz a háti felszínnel párhuzamosan hatolt a szövetek felé a gerincoszlop vonalától a jobb lapocka felé 10-12 cm hosszan haladt, a bőr alját, az irharéteget sértette. A nyak bal oldalán a fül alatti sérülés 2 cm-es szúrt seb volt, a bőr alatt hatolt az állkapocs irányába, a bőr alatti nagy verőerek nem sérültek.”

A vádlott személyi körülményeire vonatkozó ítéleti részt az ítéletábra a nyilvános ülésen elhangzottak és a csatolt egyetemi index másolata alapján kiegészítette azzal, hogy a vádlott harmadéves orvostanhallgató, saját jövedelme nincs, az édesapja 2005. évben elhunyt, édesanyja nyugdíjas.

A másodfokon történt helyesbítésekkel, illetve kiegészítéssel az első fokon megállapított tényállás megalapozatlansági hibáktól mentes, ezért a felülbírálat során a Be. 352.§ /2/ bekezdésben írtak szerint a kisebb változtatásokkal együtt irányadó volt, határozatát ítéletábra erre alapította.

A tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése mindkét tényállási pont vonatkozásában megfelel a büntetőjog szabályainak.

A vádhatóság fellebbezésére és a fellebbviteli főügyészség indítványára figyelemmel az ítéletábrájának abban kellett állást foglalnia, hogy a vádlott szándéka **sértett 1.** sértett életének kioltására, vagy testi sértés okozására irányult-e.

Az első fokú bíróság e körben helytállóan következtetett a vádlott aktuális szándékára, a rá vonatkozó jogi indokolást annyiban szorul helyesbítésre, hogy az ítélet 32. oldalának harmadik bekezdésből az ítéletábra mellőzte azt az okfejtést, hogy „ az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sértés okozására irányul, az eredmény tekintetében csupán gondatlansága áll fenn. „ Ez a tudati állapot csak a vegyes alakzatú cselekményeknél állapítható meg, a be nem következett eredményt tekintve a testi sértés bűncselekményének kísérlete esetén a lehetséges életveszélyes eredményre a gondatlanság értelemszerűen nem terjedhet ki.

A vádlott tettét tehát abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy szándékosan, vagy gondatlanul támadta-e a sértettet, a sértett bántalmazása alkalmas volt-e / könnyű, súlyos, életveszélyes / sérülés, vagy akár halálos eredmény okozására.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott kaszáló mozdulattal, a sértettet a nyakán és a hátán csak a bőrt sértve szúrta, ezzel nyolc napon belül gyógyuló, jelentős vérvesztéssel nem járó sérülést okozott a sértettnek. A szúrás intenzitását tekintve a testfelszínen kis erőbehatással járt, a sértett háti gerincoszlopa felől a jobb lapocka irányába terjedt, a háti felszínnel párhuzamosan. A nyak bal oldalán a fül alatt okozott sérülés az állkapocs irányába haladt, a bőr alatti nagy verőerek nem sérültek.

Az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson a szúrás módjára több lehetséges változatot ismertetett és úgy nyilatkozott, hogy ezeket a sérüléseket lehetett okozni a sértett háta mögött álló testhelyzetben, kicsit kicsavart kéztartással, oldalirányban, előlről és úgy is, hogy a két test egymástól elmozdult a dulakodás során.

Ebben a tekintetben a sértett nem emlékezett a történetekre, határozott vallomást nem tett, a vádlott tagadta a bántalmazását.

Az orvosszakértő ezért a szúrás konkrét módjára nézve a csapkodó, kaszáló mozdulaton kívül, nem tudott megállapítást tenni.

A szúrás módjából és leadásának körülményéből a vádlott szándékára jogi következtetés tehát nem vonható, az ezekben a kérdésekben meglévő bizonytalanságot a Be. 4.§ /2/ bekezdése szerint a vádlott javára kellett figyelembe venni.

A kaszáló mozdulattal, kis-közepes erővel leadott két szúrás - annak intenzitását és az okozott sérülést figyelembe véve - nem utal egyértelműen az élet kioltására irányuló

vádloiti szándékra, a cselekmény minősítését ezért az ítélőtábla csak a kétségtelenül bizonyított, életveszélyt okozó testi sértés büntetében látta megállapíthatónak.

A 2. tényállásban foglalt, **sértett 2.** sérelmére elkövetett cselekmény minősítését a vádlott védője azért vitatta, mert álláspontja szerint a sértett tartozása miatt jogos követelése állt fenn a vádlottnak, ami önbíráskodásnak minősül. Az ítélőtábla nem osztotta a védelem érveit, mert az első fokú bíróság helytállóan fejtette ki az ítélet indokolásában, hogy a vádlottat a sértett bántalmazásakor a pénzének jogtalan megszerzése motiválta.

Mivel a sértett bizonyítottan nem tartozott a vádlottnak semmilyen összeggel, az erőszak és az öléssel fenyegetés hatására nála lévő ezer forint átadása, majd további összeg követelése kimeríti a rablás büntetének törvényi tényállását, a cselekmény jogi minősítése helytálló.

A büntetés kiszabása körében az első fokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket többségükben feltárta. Az ítélőtábla a súlyosító körülményként indítványozott körülményekkel, miszerint a vádlott mindkét cselekményt az éjszakai órákban, a sértettek saját otthonában, a 2. tényállási pont vonatkozásában a nála lényegesen idősebb sértett sérelmére, az ellene emberölés büntetének kísérlete miatt folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el, a büntetési tényezőket kiegészítette. A részbeni beismerést, az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradását kisebb nyomatékú enyhítő körülményként vette figyelembe a vádlott javára, mivel a 2. tényállás kapcsán tetten érték, a testi sértés büntetének kísérlete pedig befejezett volt.

Az ítélőtábla elfogadta, hogy a vádbeli időszakra jellemző szenvedélybetegségével a vádlott felhagyott és javára értékelte nagyobb súllyal a vádlott életében bekövetkezett kedvező irányú változást, mert a büntetőeljárás hatálya alatt újabb bűncselekményt nem követett el, a pozitív jellemzését, amit a csatolt iratokkal igazolt és a büntetőeljárás elhúzódását.

A bűnösségi körülményeket együtt értékelve jutott az ítélőtábla arra az álláspontra, hogy a vádlott megbánta tettét, cselekménye következményeit belátta. Mindezek miatt, vele szemben a kiszabott büntetésnél hosszabb idejű szabadságvesztés és mellékbüntetés kiszabását nem tartotta indokoltnak a büntetési célok eléréséhez.

A bűncselekmények tárgyi súlyára, a vádlott terhére értékelt súlyosító körülményekre figyelemmel viszont az enyhébb tartamú és végrehajtásában felfüggesztett büntetés súlytalan, törvénytelen joghátrányt jelentene, ezért a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezésnek sem adott helyt.

Az első fokú ítéletet az ítélőtábla a fentiek szerint a Be.371.§ /1/ bekezdése alapján helyben hagyta.

G y ő r , 2013. január 8. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné
dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

ZÁRADÉK:

Ezzel a végzéssel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. évi január hó 12. napján kihirdetett B.62/2008/34. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2013. január 8. napján

.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: